

Arrest

nr. 301 680 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 april 2023 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{ter}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2018 komt de verzoekende partij met een visum type D naar België in het kader van gezinshereniging met haar zoon Z.A., met wie zij gaat samenwonen.

1.2. Op 17 oktober 2018 wordt de verzoekende partij voor het eerst in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 9 oktober 2019. Deze machtiging tot verblijf wordt tweemaal verlengd, een laatste keer tot 9 oktober 2021.

1.3. Op 5 juli 2021 stopt de samenwoning tussen de verzoekende partij en haar zoon Z.A.

1.4. Op 20 januari 2022 stuurt D.A. van het Loket Migratie bij de Stad Antwerpen een brief van 23 december 2021 van de verwerende partij per aangetekend schrijven naar de verzoekende partij, waarin bewijzen worden gevraagd teneinde haar situatie te onderzoeken in het kader van een intrekking van het verblijf, daar zij niet meer samenleeft met de referentiepersoon.

1.5. Op 8 maart 2022 en 5 oktober 2022 legt de verzoekende partij verschillende documenten voor.

1.6. Op 13 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Betrokkene kwam op 10.10.2018 naar België met een visum D, B11 in het kader van gezinshereniging met zijn zoon A., Z. (...) (RR (...), hierna de referentiepersoon). Hij werd op 17.10.2018 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 09.10.2019. Deze verblijfskaart werd telkens jaarlijks verlengd tot 09.10.2021.

Op 30.11.2021 vroeg betrokkene verlenging aan van de machtiging tot verblijf. Uit nazicht van het rijksregister bleek dat betrokkene niet meer samenwoonde met de referentiepersoon sinds 05.07.2021. Wij concludeerden dat er, op basis van de informatie uit het Rijksregister, er al na 2,5 jaar na binnenkomst in België geen samenwoonst meer was met de referentiepersoon. Ook na een recente consultatie van de gegevens uit het Rijksregister blijkt dat er al geruime tijd en tot op heden geen samenwoonst meer is met de referentiepersoon.

Derhalve kan de machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 11, §2, eerste lid, 2° beëindigd worden.

Onze dienst startte een onderzoek op om de reden van de ontbrekende samenwoonst te achterhalen: op 23.12.2021 maakte onze dienst een instructie op om betrokkene in te lichten dat onze dienst wegens de ontbrekende samenwoonst de verblijfsmachtiging overweegt in te trekken, en stond het betrokkene vrij om alle documenten in het kader van artikel 11 §2 voorlaatste lid over te maken die zijn situatie konden kaders. Deze instructie werd aangetekend verzonden dd. 20.01.2022.

Op 08.03.2022 ontvingen wij volgende documenten als reactie op onze brief. Op 05.10.2022 kreeg onze dienst dezelfde documenten nogmaals doorgestuurd:

Onze verkeerdelijk opgestelde instructie dd. 23.12.2021, aangetekend verzonden dd. 20.01.2022;
Huurovereenkomst;

Ziekenfondsattest van A., T. (...) °2013, N. (...) °2008, O. (...) °2003; H. (...) °1986 en M.R. (...) °1972;
Attest leefloon dd. 03.02.2022: de heer A., M.R. (...) °1972 genoot een equivalent leefloon gedurende periode 01.08.2021 tem 31.01.2022 ten bedrage van 8344,67 euro;

Brief dd. 03.02.2022: Opstart on-hold tijdelijke werkervaring van A., M.R. (...) °1972 (ref. artikel 60);
CVO-inschrijvingsattest voor het schooljaar 2021-2022 betreffende de Nederlandse taal van A., K. (...) °86 (NT2);

Loonbrieven O. (...) °2003 voor de periode van 01.09.2021 tot en met 31.12.2021;

Overeenkomst van alternerende opleiding van O. (...) °2003 voor de periode van 01.09.2021 tot en met 30.06.2022;

Daarnaast bevat het dossier van betrokkene een schrijven van de advocaat P.S. (...) die zal optreden als raadsman voor zijn echtgenoot A., K. (...) en hun minderjarige kinderen A., N. (...) en T. (...), alsook voor

zijn meerderjarige zoon. De advocaat dient hierbij stukken in. Deze documenten zijn ook raadpleegbaar in het administratief dossier van betrokkene:

Schrijven van de advocaat dd. 06.01.2023;

A-kaart K. (...) °1986

B-kaart Z. (...) (referentiepersoon) °1999

A-kaart O. (...) °2003

Bericht DVZ t.a.v. O. (...) °2003

Bericht DVZ t.a.v. K. (...) °1986 + minderjarige kinderen N. (...) °2008 en T. (...) °2013

Schoolattest O. (...) °2003 voor de periode van 01.09.2022 tot en met 30.06.2023

Loonfiches O. (...) °2003 voor de maanden januari, februari, maart, april, mei, juni, september, november 2022

Attest van inburgering + NT2 lessen van K. (...) °1986

Inschrijvingsbewijs HZIV K. (...) °1986

Werkervaringsklanten - Arbeidsovereenkomst betreffende artikel 60 van het OCMW voor A., M.R. (...) °1972 vanaf 10.11.2022

VDAB-overeenkomst: tijdelijke werkervaring OCMW vanaf 27.10.22 voor A., M.R. (...) °1972

Loonfiches voor de maand november 2022 A., M.R. (...) °1972

Inburgeringsattest + NT2 lessen A., M.R. (...) °1972

Schoolattest N. (...) °08 voor de periode van 01.09.2022 tot en met 30.06.2023

Schoolattest T. (...) °3 voor de periode van 01.09.2022 tot en met 30.06.2023

3 ongedateerde foto's van het gezin

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

Wat betreft de band met de referentiepersoon concludeert onze dienst dat op basis van de stukken in het dossier noch door de betrokkene aangebrachte stukken niet blijkt dat de huidige relatie van betrokkene met de referentiepersoon van dien aard is dat het een beëindiging van de machtiging in de weg zou staan. De advocaat geeft in zijn schrijven dd. 06.01.2023 omtrent ontbrekende samenwoning met de referentiepersoon de volgende redenen aan: dat "Omwille van de krappe leefomstandigheden, en het feit dat verzoekers en de referentiepersoon alles deden om socio-economisch te integreren, besloten zij een nieuw appartement te huren. Desalniettemin hebben zij, uiteraard, nog steeds een zeer hecht familieleven." Even later lezen we in dezelfde brief: "Alle besproken gezinsleden vormen een hecht gezin (stuk 16). De affectieve banden staan onomwonden vast. Zij hebben geruime tijd samengewoond op hetzelfde adres met de 'referentiepersoon'. Echter, vanwege de krappe leefomstandigheden, en het feit dat verzoekers en de referentiepersoon alles deden om socio-economisch te integreren, besloten zij een nieuw appartement te huren, om op een menswaardige manier te kunnen leven" en "Het is niet omdat er geen samenwoning meer is met de referentiepersoon dat er geen sprake meer is van een uitgebreid gezinsleven".

Onze dienst beweert helemaal niet er geen sprake kan zijn van een uitgebreid gezinsleven of dat het gezin geen zeer hecht familieleven kan hebben. Wij concluderen enkel dat de 'zeer hechte gezinsband' waarover de advocaat spreekt, op basis van de elementen in het dossier en de aangeleverde stukken, onvoldoende is aangetoond. De advocaat verwijst naar 'stuk 16' als bewijs van een hecht gezin, wat slechts 3 ongedateerde foto's inhoudt van wat wij concluderen het gezin kan zijn. Het is onduidelijk wie de personen op de foto's exact zijn. Verder worden ook door betrokkene zelf geen andere stukken voorgelegd die de band met de referentiepersoon meer kunnen staven.

Betrokkene wordt jaarlijks geïnformeerd over de na te leven voorwaarden. Het feit dat er besloten werd om na amper 2,5 jaar na binnenkomst in België niet meer samen te wonen met de referentiepersoon en op zeer onvoldoende wijze aankaarten wat de naar verluidt 'zeer hechte gezinsband' zou kunnen zijn, acht onze dienst een gegronde reden om de verblijfsmachtiging in te trekken. De reden van de ontbrekende samenwoning stamt volgens de advocaat ook uit de reden om op een menswaardige manier te kunnen samenleven. Verdere info wordt hierbij niet gegeven. De advocaat geeft verder in z'n begeleidende brief aan dat "Het zou van onzorgvuldig en onredelijk bestuur getuigen indien hun verblijfsrecht niet verlengd, of zelfs ingetrokken, wordt." Het is voor onze dienst onduidelijk wat er bedoeld wordt met onzorgvuldig en onredelijk bestuur, daar onze dienst zich enkel kan baseren op 1) de stukken die op dit moment beschikbaar zijn in het administratief dossier en het Rijksregister, en 2) de aangeleverde stukken van betrokkenen.

Overeenkomstig het voorlaatste lid van artikel 11 §2 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van

het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene eveneens uitgenodigd in ons hoorrecht dd. 23.12.2021.

De advocaat kaart in zijn begeleidend schrijven de socio-economische integratie aan van het gezin. Hij geeft in zijn brief meerdere keren aan dat de sociale en culturele integratie van alle gezinsleden 'ten overvloede' is bewezen. Omtrent de integratie van betrokkene kan onze dienst het volgende concluderen:

Onze dienst ontkent niet dat betrokkene de Nederlandse lessen en inburgeringscursussen heeft gevolgd. Dit zijn louter bewijzen van integratie die mogen verwacht worden van elke vreemdeling die zich in het Rijk wil vestigen. Een inburgeringscursus is een minimale inspanning die van een vreemdeling mag verwacht worden die zich in België wenst te vestigen, en is dus evenzeer geen bewijs van een bijzondere band of integratie met België. Betrokkene legt eveneens de bewijsstukken voor dat zijn echtgenote Nederlandse lessen en inburgeringscursussen heeft gevolgd. Ook het bewijs van goed gedrag en zeden, de geregistreerde huurovereenkomst, en het bewijs van aansluiting bij de mutualiteit, zijn geen bewijzen van bijzondere integratie en doen geen afbreuk aan onze vaststelling.

Omtrent de mogelijke economische integratie concludeert onze dienst het volgende: Betrokkene bevestigt met het OCMW-attest dd. 03.02.2022 dat hij voor de periode van 01.08.2021 tot en met 31.01.2022 leefloon heeft genoten en dus afhankelijk was van de openbare overheden. Het departement Maatschappelijke Integratie en Ontplooiing heeft een attest opgemaakt dd. 03.02.2022 met de melding dat hun diensten wachten met het opstarten van een tijdelijke werkervaring (ref. artikel 60) tot hij zijn identiteitskaart terug in orde werd gebracht.

Op 26.10.2022 werd er pas een overeenkomst opgesteld tussen het OCMW en betrokkene zelf voor werkervaring op te doen in toepassing van artikel 60 §7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn met ingang van 10.11.2022. Deze overeenkomst wordt vergezeld van één loonbrief voor de maand november 2022, bijgevolg is het voor onze dienst volstrekt onduidelijk wat de inkomsten van betrokkene kunnen inhouden. De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in tijd voor een période die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen. Het is een positief element dat betrokkene economisch actief zou zijn in België. Dit is echter onvoldoende om betrokkene, laat staan de gezinsleden, zomaar verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor zijn levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling dan dient hij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

Aangezien de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het huidige inkomen van betrokkene, moet geen behoefteanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, worden gemaakt. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er niet voldoende duidelijk wordt gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies zijn.

Daarnaast heeft de echtgenote van betrokkene (mevrouw A., K. (...)) het steeds nagelaten om een attest van het OCMW van haar voor te leggen waarin er wordt weergegeven of zij al dan niet leefloon geniet. Zolang zij niet kan aantonen dat ze niet afhankelijk is van de Belgische Staat, kan onze dienst niet concluderen dat of zij al dan niet ten laste valt of zou vallen van de Belgische overheden.

Daarnaast legt betrokkene een overeenkomst van alternerende opleiding voor met als startdatum 01.09.2021 en einddatum 30.06.2022 van zijn meerderjarige zoon O. (...) °2003. Betrokkene dient op 06.01.2023 een nieuw schoolattest van zijn zoon O. (...) in dat begint op 01.09.2022 en eindigt op 30.06.2023. Daarnaast dient de advocaat loonfiches in die O. (...) verkreeg binnen zijn alternerende opleiding.

De stukken omtrent de opleiding en de alternerende opleiding van de meerderjarige zoon O. (...) zijn positieve elementen. Gezien wij echter eveneens een gelijkaardige beslissing namen in het dossier van O. (...), verwijzen wij voor onze uitgebreide motivatie naar onze instructie in zijn dossier. Deze stukken zijn nog steeds onvoldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf op basis van gezinshereniging.

De voorgelegde loonfiches en arbeidscontracten van betrokkene en zijn meerderjarig kind O. (...) tonen aan dat er verschillende gezinsleden wensen in te staan voor het levensonderhoud van het gezin. Een

tewerkstelling (of de wens tot werken) is in deze situatie onvoldoende om de gezinsleden verder te machtigen tot verblijf op basis van gezinshereniging.

De advocaat van zijn vrouw en kinderen verwijst met de voorgelegde stukken (ni. de schoolattesten) en de info uit het begeleidend schrijven naar de scholing van zijn minderjarige kinderen. Echter: het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet elders kan verkregen worden. Bovendien behoeven de kinderen van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140).

Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België na de afgifte van de eerste verblijfstitel. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. De advocaat haalt in zijn schrijven in het dossier van zijn echtgenote en kinderen aan dat "betrokkene geen familieleden meer heeft in Afghanistan en dat ze niet meer kunnen terugkeren, gelet op de algemeen gekende precaire situatie daar". Er wordt ook aangehaald dat de precaire situatie in Afghanistan voldoende was aangetoond. Onze dienst neemt de situatie van Afghanistan en de laatste politieke, socio-economische en religieuze ontwikkelingen ernstig. Echter geeft betrokkene ons geen concrete bewijzen waarvoor het voor hem volstrekt onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst. Wij weten niet indien de motivatie van de advocaat voor mevrouw en de kinderen ook specifiek geldt voor betrokkene. Indien betrokkene op basis van de actuele situatie in Afghanistan meent bescherming te krijgen, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. De bewering van de advocaat dat er geen familieleden meer aanwezig zouden zijn in Afghanistan, wordt niet gestaafd met verdere stukken of verdere informatie. Ook hier is het voor onze dienst koffiedik kijken. Opnieuw hier dezelfde opmerking, gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had hij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat de kinderen in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien hij dat wenst) in nauw contact te blijven met de referentiepersoon, zijn zoon A.,Z. (...). Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken. Evenmin kan blijken dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de referentiepersoon verder zou kunnen verblijven in België. Ook blijkt uit niets in het dossier dat de referentiepersoon niet zelfstandig zou kunnen functioneren zonder de aanwezigheid van betrokkene. Het feit dat de referentiepersoon over een verblijfsmachtiging beschikt, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Gezien onze dienst de verblijfsmachtigingen voor alle gezinsleden beëindigt, kan hij zich samen met zijn gezin elders vestigen.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene kunnen we stellen dat betrokkene samenwoont met zijn minderjarige kinderen nl. A.,N. (...) °08 en T. (...) °13, zijn meerderjarig kind O. (...) °03 en zijn echtgenote mevrouw A.,K. (...) °86. De machtiging tot verblijf van deze vier mensen, alsook van betrokkene zelf, liep tot 09.10.2021. Deze verblijfsmachtigingen werden eveneens ingetrokken/niet verlengd op 13.04.2023 Het staat betrokkene natuurlijk vrij om een nieuwe verblijfsmachtiging aan te vragen op een andere basis, dan dient hij hiervoor de in de wet voorziene procedures te volgen.

Op basis van de info in het Rijksregister concluderen wij dat betrokkene van 10.10.2018 tot en met 03.12.2018 samenwoonde in B. (...) met ene H., E. (...). Het is voor onze dienst volstrekt onduidelijk wat de (gezins-)band met deze persoon exact inhoudt, noch wordt verklaard waarom men deze periode ook in B. (...) niet met de referentiepersoon samenwoonde. Betrokkene legt ook geen documenten voor om deze korte periode van geen samenwonen te kunnen verklaren.

Kortom, in het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene een doorslaggevende reden gegeven die een beëindiging van de machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging in de weg zou staan."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10, 11 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel

Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 62 Verblijfswet, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: (...)

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is.

Het redelijkheidsbeginsel staat nauw in verband met de discretionaire bevoegdheid, d.w.z. dat de beoordelingsvrijheid van het bestuur, bij het beoordelen over wat in het algemeen belang moet gebeuren in alle redelijkheid moet plaatsvinden. De beoordelingsvrijheid van het bestuur heeft echter de redelijkheid als grens.

Artikel 11 § 2 Verblijfswet stelt: (...)

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Uit de bestreden beslissing valt geenszins af te leiden dat er geen sprake meer is van een werkelijk gezinsleven.

Er wordt louter gesteld dat er na 2,5 na afgifte van het verblijfsrecht geen samenwonen meer was met de referentiepersoon.

Dit werd niet betwist door verzoeker. Hij heeft de reden hiervoor ook overgemaakt aan verwerende partij.

Echter, er kan absoluut niet gesteld worden op redelijke wijze dat er geen sprake meer zou zijn van een werkelijk gezinsleven.

De motivering van verwerende partij faalt.

Een "gezinsleven" staat evenwel in dit geval niet gelijk met een samenwoonstverplichting. Ook affectieve en financiële banden kunnen een gezinsleven aantonen.

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat met een "gezinsleven" een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband bedoeld wordt. Hiertoe is een effectieve en duurzame vorm van samenwonen niet noodzakelijk vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

D.d. 26.10.2022 werd een overeenkomst opgesteld tussen het OCMW en verzoeker om werkervaring op te doen in toepassing van artikel 60, §7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn met ingang van 10.11.2022. De overeenkomst werd vergezeld van één loonbrief voor de maand november 2022.

De bestaansmiddelen die verzoeker genereert, zijn voorlopig niet stabiel, regelmatig en voldoende, maar deze loonbrieven kunnen wel een bewijs vormen dat hij actief naar werk zoekt.

De verwerende partij kan bijgevolg niet zonder meer beslissen om deze loonbrieven niet in aanmerking te nemen. Echter heeft de verwerende partij met voormelde stukken geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden daar verwerende partij niet met alle elementen van het administratief dossier rekening heeft gehouden in het kader van het werkelijk gezinsleven, en bij haar beoordeling of de loonbrieven al dan niet in aanmerking genomen dienen te worden, waardoor de verwerende partij niet aantoonde dat de genomen maatregel in verhouding is met het nagestreefde wettige doel, met name het waarborgen van het economische welzijn van het land.

Tweede onderdeel,

Artikel 8 EVRM bepaalt: (...)

Uit de rechtspraak van het Europees Hof volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Dat een dergelijke toets vereist is, wordt bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, o.a. in arrest nr. 188 051 van 7 juni 2017:

"Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal

elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verder gezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde."

Het is zo dat door niet het volledige gezinsleven en de professionele situatie van verzoeker in rekening te nemen, de bestreden beslissing niet weloverwogen en in verhouding is met het nagestreefde doel. Derhalve schendt verweerder art. 8 EVRM.

Verwerende partij stelt dat artikel 8 EVRM niet absoluut is, en dat onvoldoende gestaafd werd dat verzoeker geen familieleden meer heeft in Afghanistan.

Nochtans blijkt uit de eerdere toekenning van het humanitair visum aan verzoeker en zijn kerngezin, en de aanwezigheid van de referentiepersoon dat er niet meer is in Afghanistan.

Het gezinsleven van de verzoekende partij is bijgevolg in het kader van artikel 8 van het EVRM geschonden.

Daarenboven getuigt het van onzorgvuldig en onredelijk bestuur om het verblijf van verzoeker in te trekken, gelet op de precarie situatie in Afghanistan.

Door dergelijke beslissing wordt verzoeker in de illegaliteit gedwongen, want een terugkeer naar Afghanistan behoort uiteraard niet tot de mogelijkheden.

Verzoeker moet dan maar, dixit verwerende partij, een verzoek tot internationale bescherming indienen, of een nieuwe aanvraag 9bis indienen.

Deze cynische houding is ongepast. Te meer daar de intrekking louter en alien plaatsvindt, omdat verzoeker samen met zijn kerngezin niet meer samenwoonde op hetzelfde adres als de referentiepersoon, terwijl hij wel nog steeds, een werkelijk gezinsleven met hem onderhoudt.

Nergens in de bestreden beslissing blijkt het tegendeel.

Naast de bescherming van het privé- en gezinsleven, diende verweerder een afweging te maken van het belang van de kinderen, dewelke verzoeker hier heeft.

Verweerder vermeldt in bestreden beslissing slechts zijdelings het belang van het kind, en gaat al helemaal niet over tot een effectieve belangenafweging. In het licht van art. 8 EVRM en art. 3 IVRK is dit nochtans vereist.

Uw Raad verduidelijkte dit in haar arrest nr. 188 051 van 7 juni 2017:

Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Die aangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, allé elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed van omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Verweerder houdt niet daadwerkelijk rekening met de impact van de scheiding van verzoeker met zijn naaste gezinsleden, waaronder zijn minderjarige kinderen.

Vermits er eenvoudigweg geen belangenafweging is gebeurd, is er ook geen rekening gehouden met het belang van het behouden van de eenheid van het gezin enerzijds en het welzijn van de kinderen anderzijds, hetgeen vereist is volgens Uw rechtspraak.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 10 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers toegelicht dat de verzoekende partij gemachtigd was tot een verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat het verblijf beëindigd wordt omdat zij niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd, onderhoudt, zoals bepaald in artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij op 10 oktober 2018 naar België kwam met een visum D, B11 in het kader van gezinshereniging met haar zoon A.Z. (de referentiepersoon), dat zij op 17 oktober 2018 in het bezit werd gesteld van een A-kaart geldig tot 9 oktober 2019, dat deze verblijfskaart telkens jaarlijks werd verlengd tot 9 oktober 2021, dat zij op 30 november 2021 verlening aanvraag van de machtiging tot verblijf, dat uit nazicht van het rijksregister bleek dat de verzoekende partij niet meer samenwoonde met de referentiepersoon sinds 5 juli 2021, dat er, op basis van de informatie uit het rijksregister, al na tweeënhalf jaar na binnenkomst in België geen samenwoning meer was met de referentiepersoon, dat ook na een recente consultatie van de gegevens uit het rijksregister blijkt dat er al geruime tijd en tot op heden geen samenwoning meer is met de referentiepersoon en dat de machtiging tot verblijf derhalve beëindigd kan worden. De verwerende partij motiveert verder dat zij een onderzoek opstartte om de reden van de ontbrekende samenwoning te achterhalen, dat zij op 23 december 2021 een instructie opmaakte om de verzoekende partij in te lichten dat zij wegens de ontbrekende samenwoning de verblijfsmachtiging overweegt in te trekken en het de verzoekende partij vrijstond om alle documenten in het kader van artikel 11, §2, voorlaatste lid over te maken die haar situatie konden kaderen en dat deze instructie aangetekend werd verzonden op 20 januari 2022. De verwerende partij somt vervolgens de stukken op die zij van de verzoekende partij op 8 maart 2022, als reactie op haar brief, en nogmaals op 5 oktober 2022 ontving, evenals de stukken die advocaat P.S. bij zijn schrijven indiende, en stelt dat haar dienst tot op heden geen andere documenten heeft ontvangen. Vervolgens wordt gesteld dat, wat de band met de referentiepersoon betreft, uit de stukken in het dossier noch uit de door de verzoekende partij aangebrachte stukken blijkt dat haar huidige relatie met de referentiepersoon van dien aard is dat het een beëindiging van de machtiging in de weg zou staan, dat de advocaat in zijn schrijven van 6 januari 2023 omtrent de ontbrekende samenwoning met de referentiepersoon de volgende redenen aangeeft: *"Omwille van de krappe leefomstandigheden, en het feit dat verzoekers en de referentiepersoon alles deden om socio-economisch te integreren, besloten zij een nieuw appartement te huren. Desalniettemin hebben zij, uiteraard, nog steeds een zeer hecht familieleven."*, *"Alle besproken gezinsleden vormen een hecht gezin (stuk 16). De affectieve banden staan onomwonden vast. Zij hebben geruime tijd samengewoond op hetzelfde adres met de 'referentiepersoon'.*

Echter, vanwege de krappe leefomstandigheden, en het feit dat verzoekers en de referentiepersoon alles deden om socio-economisch te integreren, besloten zij een nieuw appartement te huren, om op een menswaardige manier te kunnen leven" en "Het is niet omdat er geen samenwoning meer is met de referentiepersoon dat er geen sprake meer is van een uitgebreid gezinsleven", dat zij helemaal niet beweert dat er geen sprake kan zijn van een uitgebreid gezinsleven of dat het gezin geen zeer hecht familieleven kan hebben, dat zij enkel concludeert dat de 'zeer hechte gezinsband' waarover de advocaat spreekt, op basis van de elementen in het dossier en de aangeleverde stukken, onvoldoende is aangetoond, dat de advocaat verwijst naar 'stuk 16' als bewijs van een hecht gezin, wat slechts 3 ongedateerde foto's inhoudt van wat zij concludeert dat het gezin kan zijn, dat het onduidelijk is wie de personen op de foto's exact zijn, dat er verder ook door de verzoekende partij zelf geen andere stukken worden voorgelegd die de band met de referentiepersoon meer kunnen staven, dat de verzoekende partij jaarlijks wordt geïnformeerd over de na te leven voorwaarden, dat zij het feit dat er besloten werd om na amper tweeënhalf jaar na binnenkomst in België niet meer samen te wonen met de referentiepersoon en om op zeer onvoldoende wijze aan te kaarten wat de naar verluidt 'zeer hechte gezinsband' zou kunnen zijn, een gegronde reden acht om de verblijfsmachtiging in te trekken, dat de reden van de ontbrekende samenwoning volgens de advocaat ook uit de reden stamt om op een menswaardige manier te kunnen samenleven, dat verdere info hierbij niet wordt gegeven, dat de advocaat verder in zijn begeleidende brief aangeeft dat "Het zou van onzorgvuldig en onredelijk bestuur getuigen indien hun verblijfsrecht niet verlengd, of zelfs ingetrokken, wordt.", dat het onduidelijk is wat er bedoeld wordt met onzorgvuldig en onredelijk bestuur, daar zij zich enkel kan baseren op de stukken die op dit moment beschikbaar zijn in het administratief dossier en het rijksregister, en de aangeleverde stukken van de verzoekende partij. Tot slot stelt de verwerende partij dat overeenkomstig het voorlaatste lid van artikel 11, §2 ook rekening gehouden dient te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, de duur van haar verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, dat de verzoekende partij daartoe eveneens werd uitgenodigd in het hoorrecht van 23 december 2021, en licht zij concreet toe hoe zij rekening heeft gehouden met de integratie van de verzoekende partij, haar 'mogelijke' economische integratie, de alternerende opleiding van haar meerderjarige zoon O., de scholing van haar minderjarige kinderen, de duur van haar verblijf in België, haar familiale, culturele, of sociale banden met het land van herkomst, de situatie in Afghanistan en de laatste politieke, socio-economische en religieuze ontwikkelingen daar, en de aard en de hechtheid van de gezinsband, doch heeft besloten dat zich in het dossier geen enkele reden bevindt noch door de verzoekende partij een doorslaggevende reden wordt gegeven die een beëindiging van de machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging in de weg zou staan.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

3.6. Het blijkt en staat buiten betwisting dat de verzoekende partij voorafgaand aan de bestreden beslissing houder was van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij verkreeg het verblijfsrecht meer bepaald als ouder van een verblijfsgerechtigde derdelander, de heer Z.A.

De gemachtigde heeft op 13 april 2023 beslist om het verblijfsrecht van de verzoekende partij in te trekken en dit met toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;"

3.7. De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing geenszins valt af te leiden dat er geen sprake meer is van een werkelijk gezinsleven, dat er louter wordt gesteld dat er na tweeënhalf jaar na afgifte van het verblijfsrecht geen samenwonen meer was met de referentiepersoon.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing niet alleen wordt gesteld dat uit nazicht van het rijksregister bleek dat de verzoekende partij niet meer samenwoonde met de referentiepersoon sinds 5 juli 2021, dat er, op basis van de informatie uit het rijksregister, al na tweeënhalf jaar na binnenkomst in België geen samenwonen meer was met de referentiepersoon en dat ook na een recente consultatie van de gegevens uit het rijksregister blijkt dat er al geruime tijd en tot op heden geen samenwonen meer is met de referentiepersoon, doch ook: *"Wat betreft de band met de referentiepersoon concludeert onze dienst dat op basis van de stukken in het dossier noch door de betrokkene aangebrachte stukken niet blijkt dat de huidige relatie van betrokkene met de referentiepersoon van dien aard is dat het een beëindiging van de machtiging in de weg zou staan De advocaat geeft in zijn schrijven dd. 06.01.2023 omtrent ontbrekende samenwonen met de referentiepersoon de volgende redenen aan: dat "Omwille van de krappe leefomstandigheden, en het feit dat verzoekers en de referentiepersoon alles deden om socio-economisch te integreren, besloten zij een nieuw appartement te huren. Desalniettemin hebben zij, uiteraard, nog steeds een zeer hecht familieleven." Even later lezen we in dezelfde brief: "Alle besproken gezinsleden vormen een hecht gezin (stuk 16). De affectieve banden staan onomwonden vast. Zij hebben geruime tijd samengewoond op hetzelfde adres met de 'referentiepersoon'. Echter, vanwege de krappe leefomstandigheden, en het feit dat verzoekers en de referentiepersoon alles deden om socio-economisch te integreren, besloten zij een nieuw appartement te huren, om op een menswaardige manier te kunnen leven" en "Het is niet omdat er geen samenwonen meer is met de referentiepersoon dat er geen sprake meer is van een uitgebreid gezinsleven".*

Onze dienst beweert helemaal niet er geen sprake kan zijn van een uitgebreid gezinsleven of dat het gezin geen zeer hecht familieleven kan hebben. Wij concluderen enkel dat de 'zeer hechte gezinsband' waarover de advocaat spreekt, op basis van de elementen in het dossier en de aangeleverde stukken, onvoldoende is aangetoond. De advocaat verwijst naar 'stuk 16' als bewijs van een hecht gezin, wat slechts 3 ongedateerde foto's inhoudt van wat wij concluderen het gezin kan zijn. Het is onduidelijk wie

de personen op de foto's exact zijn. Verder worden ook door betrokkene zelf geen andere stukken voorgelegd die de band met de referentiepersoon meer kunnen staven.

Betrokkene wordt jaarlijks geïnformeerd over de na te leven voorwaarden. Het feit dat er besloten werd om na amper 2,5 jaar na binnenkomst in België niet meer samen te wonen met de referentiepersoon en op zeer onvoldoende wijze aankaarten wat de naar verluidt 'zeer hechte gezinsband' zou kunnen zijn, acht onze dienst een gegronde reden om de verblijfsmachtiging in te trekken. De reden van de ontbrekende samenwoning stamt volgens de advocaat ook uit de reden om op een menswaardige manier te kunnen samenleven. Verdere info wordt hierbij niet gegeven. De advocaat geeft verder in z'n begeleidende brief aan dat "Het zou van onzorgvuldig en onredelijk bestuur getuigen indien hun verblijfsrecht niet verlengd, of zelfs ingetrokken, wordt." Het is voor onze dienst onduidelijk wat er bedoeld wordt met onzorgvuldig en onredelijk bestuur, daar onze dienst zich enkel kan baseren op 1) de stukken die op dit moment beschikbaar zijn in het administratief dossier en het Rijksregister, en 2) de aangeleverde stukken van betrokkenen."

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, valt wel degelijk uit de motieven van de bestreden beslissing af te leiden waarom de verwerende partij meent dat er geen sprake meer is van een werkelijk gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar zoon Z.A. Immers wordt er in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat er werd besloten om na amper tweeënhalf jaar na binnenkomst in België niet meer samen te wonen met de referentiepersoon en op het feit dat op zeer onvoldoende wijze werd aangekaart wat de naar verluidt 'zeer hechte gezinsband' zou kunnen zijn. De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat de 'zeer hechte gezinsband' waarover de advocaat spreekt, op basis van de elementen in het dossier en de aangeleverde stukken, onvoldoende is aangetoond. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig stellen dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat zij geen werkelijk gezinsleven met de referentiepersoon onderhoudt.

Door louter te stellen dat zij niet betwist dat er geen samenwoning meer is en dat zij hiervoor de reden heeft opgegeven, weerlegt, noch ontkracht zij de motieven dat *"de 'zeer hechte gezinsband' waarover de advocaat spreekt, op basis van de elementen in het dossier en de aangeleverde stukken, onvoldoende is aangetoond. De advocaat verwijst naar 'stuk 16' als bewijs van een hecht gezin, wat slechts 3 ongedateerde foto's inhoudt van wat wij concluderen het gezin kan zijn. Het is onduidelijk wie de personen op de foto's exact zijn. Verder worden ook door betrokkene zelf geen andere stukken voorgelegd die de band met de referentiepersoon meer kunnen staven."*

De verzoekende partij meent dat niet op redelijke wijze kan gesteld worden dat er geen sprake meer zou zijn van een werkelijk gezinsleven, doch toont met haar betoog niet aan waaruit dan wel zou dienen te blijken dat er wel degelijk nog sprake is van een werkelijk gezinsleven met de referentiepersoon, nog minder toont zij met dit betoog aan dat voormelde motieven waar vastgesteld wordt dat op basis van het dossier en de door de verzoekende partij aangeleverde stukken de zeer hechte gezinsband niet voldoende is aangetoond, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 11 van de Vreemdelingenwet zou zijn. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de motivering van de verwerende partij faalt.

Met het louter theoretisch betoog dat affectieve en financiële banden een gezinsleven kunnen aantonen, dat met een 'gezinsleven' een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband bedoeld wordt, weerlegt de verzoekende partij evenmin voormelde motieven. Er blijkt immers niet dat bewijzen van affectieve en financiële banden en/of bewijzen van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband met de referentiepersoon werden voorgebracht, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet welke bewijzen zij had voorgelegd waaruit affectieve en financiële banden en/of een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband afdoende bleek.

Gelet op voorgaande motieven, waaruit aldus blijkt dat naast het feit dat er geen sprake meer is van samenwoning ook de hechte gezinsbanden, en aldus het bestaan van een werkelijk gezinsleven, niet afdoende zijn aangetoond, is het betoog van de verzoekende partij dat het gezinsleven niet gelijk staat met een samenwoningverplichting, dat om van een 'gezinsleven' te kunnen spreken een effectieve en duurzame vorm van samenwonen niet noodzakelijk is, niet dienstig.

3.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

3.9. De verzoekende partij wijst op haar relatie met haar meerderjarige zoon Z.A., de referentiepersoon.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36), zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar zoon Z.A. te worden aangetoond.

3.10. In de bestreden beslissing wordt over het familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar zoon Z.A. gemotiveerd zoals uiteengezet in punt 3.7.

3.11. Met het algemeen betoog dat een "gezinsleven" in dit geval evenwel niet gelijk staat met een samenwoonstverplichting, dat ook affectieve en financiële banden een gezinsleven kunnen aantonen, dat naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat met een "gezinsleven" een daadwerkelijke en effectieve beleefde gezinsband bedoeld wordt, dat een effectieve en duurzame vorm van samenwonen hiertoe niet noodzakelijk vereist is, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in haar relatie tot haar zoon Z.A., de referentiepersoon, bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, bestaan. De verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met de haar zoon Z.A. in de zin van artikel 8 van het EVRM niet concreet aannemelijk.

Zij toont met dit algemeen betoog ook niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de zeer hechte gezinsband waarover de advocaat spreekt, op basis van de elementen in het dossier en de aangeleverde stukken, onvoldoende is aangetoond, dat de advocaat verwijst naar stuk 16 als bewijs van een hecht gezin, wat slechts drie ongedateerde foto's inhoudt van wat het gezin kan zijn, dat het onduidelijk is wie de personen exact op de foto's zijn, dat verder ook door de verzoekende partij zelf geen andere stukken worden voorgelegd die de band met de referentiepersoon meer kunnen staven, dat de verwerende partij het feit dat er besloten werd om na amper tweeënhalf jaar na binnenkomst in België niet meer samen te wonen met de referentiepersoon en om op zeer onvoldoende wijze aan te kaarten wat de naar verluidt 'zeer hechte gezinsband' zou kunnen zijn, een gegronde reden acht om de verblijfsmachtiging in te trekken om reden dat de verzoekende partij niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd, onderhoudt.

3.12. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing, door niet haar volledige gezinsleven en haar professionele situatie in rekening te nemen, niet weloverwogen en in verhouding is met het nagestreefde doel. In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van de verzoekende partij gemotiveerd zoals uiteengezet in punten 3.7. en 3.13. Over de professionele situatie van de verzoekende partij wordt

gemotiveerd zoals uiteengezet in punt 3.16. De verzoekende partij laat na concreet toe te lichten met welke elementen omtrent haar gezinsleven of haar professionele situatie de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet weloverwogen is, dat de bestreden beslissing niet in verhouding is met het nagestreefde doel of in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

3.13. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij, naast de bescherming van het privé- en gezinsleven, een afweging diende te maken van het belang van de kinderen, dewelke zij hier heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij dergelijke afweging in de bestreden beslissing wel degelijk heeft gemaakt, met name als volgt:

“Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat de kinderen in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit wij zouden kunnen concluderen dat wij betrokkene alsnog moeten machtigen tot verblijf. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien hij dat wenst) in nauw contact te blijven met de referentiepersoon, zijn zoon A.,Z. (...). Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een verwijderingsbeslissing. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken. Evenmin kan blijken dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de referentiepersoon verder zou kunnen verblijven in België. Ook blijkt uit niets in het dossier dat de referentiepersoon niet zelfstandig zou kunnen functioneren zonder de aanwezigheid van betrokkene. Het feit dat de referentiepersoon over een verblijfsmachtiging beschikt, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Gezien onze dienst de verblijfsmachtigingen voor alle gezinsleden beëindigt, kan hij zich samen met zijn gezin elders vestigen.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene kunnen we stellen dat betrokkene samenwoont met zijn minderjarige kinderen nl. A.,N. (...) °08 en T. (...) °13, zijn meerderjarig kind O. (...) °03 en zijn echtgenote mevrouw A.,K. (...) °86. De machtiging tot verblijf van deze vier mensen, alsook van betrokkene zelf, liep tot 09.10.2021. Deze verblijfsmachtigingen werden eveneens ingetrokken/niet verlengd op 13.04.2023.”

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet daadwerkelijk rekening houdt met de impact van de scheiding met haar naaste gezinsleden, waaronder haar minderjarige kinderen, kan de Raad slechts vaststellen dat uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij de verblijfsmachtigingen voor alle gezinsleden beëindigt en dat de verzoekende partij zich samen met haar gezin elders kan vestigen. Er blijkt dan ook niet dat er sprake is van een scheiding met haar naaste gezinsleden, zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was om rekening te houden met de impact van een dergelijke scheiding. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing slechts zijdelings het belang van het kind vermeldt en al helemaal niet overgaat tot een effectieve belangenafweging, die in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag nochtans vereist is, maar toont niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij zich samen met haar gezin elders kan vestigen. Het lijkt evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, *quod in casu*, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verzoekende partij toont niet aan dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er geen rekening is gehouden met het belang van het behouden van de eenheid van het gezin enerzijds en het welzijn van de kinderen anderzijds.

In zoverre de verzoekende partij doelt op de impact van de scheiding van de referentiepersoon, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er geen overtuigende elementen naar voor werden gebracht die getuigen dat de kinderen in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van de verzoekende partij ten allen tijde van elementair belang is, noch waaruit de verwerende partij zou kunnen concluderen dat zij de verzoekende partij alsnog moet machtigen tot verblijf, dat moderne communicatiemiddelen haar namelijk in staat kunnen stellen om tijdens een eventuele scheiding (indien zij dat wenst) in nauw contact te blijven met de referentiepersoon, haar zoon A.,Z., dat evenmin kan blijken dat de aanwezigheid van de verzoekende partij in België onontbeerlijk is opdat de referentiepersoon verder zou kunnen verblijven in België en dat ook uit niets in het dossier blijkt dat de referentiepersoon niet zelfstandig zou kunnen functioneren zonder de aanwezigheid van de

verzoekende partij. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, is de verwerende partij aldus wel degelijk overgegaan tot een belangenafweging. Zij toont niet aan dat deze belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is.

3.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

3.15. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

3.16. De verzoekende partij stelt dat op 26 oktober 2022 een overeenkomst werd opgesteld tussen haar en het OCMW om werkervaring op te doen in toepassing van artikel 60, §7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn met ingang van 10 november 2022, dat de overeenkomst werd vergezeld van één loonbrief voor de maand november 2022, dat de bestaansmiddelen die zij genereert voorlopig niet stabiel, regelmatig en voldoende zijn, maar dat deze loonbrieven wel een bewijs kunnen vormen dat zij actief naar werk zoekt, dat de verwerende partij bijgevolg niet zonder meer kan beslissen om deze loonbrieven niet in aanmerking te nemen, dat de verwerende partij met voormelde stukken echter geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Op 26.10.2022 werd er pas een overeenkomst opgesteld tussen het OCMW en betrokkene zelf voor werkervaring op te doen in toepassing van artikel 60 §7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn met ingang van 10.11.2022. Deze overeenkomst wordt vergezeld van één loonbrief voor de maand november 2022, bijgevolg is het voor onze dienst volstrekt onduidelijk wat de inkomsten van betrokkene kunnen inhouden. De duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 is echter gelimiteerd in tijd voor een periode die nodig is om terug een volledig recht te hebben op sociale uitkeringen, wat impliceert dat deze tewerkstelling slechts tijdelijk is, teneinde na afloop van de tewerkstelling terug het voordeel te bekomen om ten laste van de openbare overheden te vallen. Het is een positief element dat betrokkene economisch actief zou zijn in België. Dit is echter onvoldoende om betrokkene, laat staan de gezinsleden, zomaar verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor zijn levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling dan dient hij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

Aangezien de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het huidige inkomen van betrokkene, moet geen behoefteanalyse, waarvan sprake in artikel 10ter, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980, worden gemaakt. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er niet voldoende duidelijk wordt gemaakt wat de inkomsten van het gezin precies zijn.

(...) De voorgelegde loonfiches en arbeidscontracten van betrokkene en zijn meerderjarig kind O. (...) tonen aan dat er verschillende gezinsleden wensen in te staan voor het levensonderhoud van het gezin. Een tewerkstelling (of de wens tot werken) is in deze situatie onvoldoende om de gezinsleden verder te machtigen tot verblijf op basis van gezinshereniging.”

Uit voornoemde motieven blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij de loonbrief van de maand november 2022 wel degelijk in rekening heeft genomen, doch heeft besloten dat dit onvoldoende is om haar, laat staan haar gezinsleden, zomaar verder te machtigen tot verblijf, dat het op grond van één loonbrief van november 2022 onduidelijk is wat de inkomsten van de verzoekende partij kunnen inhouden, dat de duur van deze tewerkstelling op basis van artikel 60 gelimiteerd is in tijd en dat de verzoekende partij ook in het land van herkomst op zoek kan gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar levensonderhoud. Door louter te stellen dat de bestaansmiddelen die zij genereert voorlopig niet stabiel, regelmatig en voldoende zijn, maar dat deze loonbrieven wel een bewijs kunnen vormen dat zij actief naar werk zoekt, slaagt de verzoekende partij er niet in voornoemde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij hiermee aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat de bestaansmiddelen die zij genereert voorlopig niet stabiel, regelmatig en voldoende zijn, maar dat deze loonbrieven wel een bewijs kunnen vormen dat zij actief naar werk zoekt, kritiek uit op het motief dat geen behoefteanalyse moet worden gemaakt omdat de aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen onvoldoende zicht geven op het huidige inkomen, verduidelijkt zij niet op welke wijze het feit dat de loonbrief een bewijs kan vormen van het actief zoeken naar werk, een ander licht werpt op deze beoordeling.

3.17. De verzoekende partij stelt dat uit de eerdere toekenning van het humanitair visum aan haar en haar kerngezin en de aanwezigheid van de referentiepersoon blijkt dat er niet(s) meer is in Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt over de familiale, culturele en sociale banden met het land van herkomst gemotiveerd als volgt:

“De bewering van de advocaat dat er geen familieleden meer aanwezig zouden zijn in Afghanistan, wordt niet gestaafd met verdere stukken of verdere informatie. Ook hier is het voor onze dienst koffiedik kijken. Opnieuw hier dezelfde opmerking, gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had hij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij naar België kwam met een visum D, B11 in het kader van gezinshereniging met haar zoon A.Z., hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist. De Raad ziet niet in, minstens licht de verzoekende partij onvoldoende toe, hoe uit de toekenning van dit visum kan blijken dat er niet(s) meer is in Afghanistan. Door louter te wijzen op de toekenning van een visum aan haar en haar kerngezin en de aanwezigheid van de referentiepersoon in België, toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat gezien de respectievelijke korte duur van het verblijf in België, het niet aannemelijk is dat zij geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Zij toont ook geenszins aan dat zij het ontbreken van dergelijke banden, behoudens de bewering van de advocaat dat er geen familie meer aanwezig zou zijn in Afghanistan, heeft toegelicht of aangetoond.

3.18. Waar de verzoekende partij stelt dat het van onzorgvuldig en onredelijk bestuur getuigt om haar verblijf in te trekken, gelet op de precare situatie in Afghanistan, dat zij door dergelijke beslissing in de illegaliteit wordt gedwongen, want dat een terugkeer naar Afghanistan uiteraard niet tot de mogelijkheden behoort, dat zij dan maar, *dixit* de verwerende partij, een verzoek tot internationale bescherming moet indienen of een nieuwe aanvraag 9bis moet indienen, dat deze cynische houding ongepast is, te meer daar de intrekking louter en alleen plaatsvindt, omdat zij samen met haar kerngezin niet meer samenwoonden op hetzelfde adres als de referentiepersoon, terwijl zij wel nog steeds, een werkelijk gezinsleven met hem onderhoudt, dat nergens uit de bestreden beslissing het tegendeel blijkt, wijst de Raad er vooreerst op dat uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij niet ten onrechte heeft gesteld dat het bestaan van hechte gezinsbanden met de referentiepersoon onvoldoende is aangetoond en ook blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij nog steeds een beschermingswaardig gezinsleven met haar zoon Z.A., de referentiepersoon, onderhoudt. De intrekking vindt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dan ook niet louter en alleen plaats omdat zij samen met haar kerngezin niet meer samenwoonden op hetzelfde adres als de referentiepersoon, doch eveneens omdat de verwerende partij vaststelt dat zij niet of niet meer een werkelijk gezinsleven met haar zoon Z.A., de referentiepersoon, onderhoudt.

In de bestreden beslissing wordt over de precare situatie in Afghanistan gemotiveerd als volgt:

“Onze dienst neemt de situatie van Afghanistan en de laatste politieke, socio-economische en religieuze ontwikkelingen ernstig. Echter geeft betrokkene ons geen concrete bewijzen waarvoor het voor hem volstrekt onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst. Wij weten niet indien de motivatie van de advocaat voor mevrouw en de kinderen ook specifiek geldt voor betrokkene. Indien betrokkene op basis van de actuele situatie in Afghanistan meent bescherming te krijgen, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. De bewering van de advocaat dat er geen familieleden meer aanwezig zouden zijn in Afghanistan, wordt niet gestaafd met verdere stukken of verdere informatie. Ook hier is het voor onze dienst koffiedik kijken. Opnieuw hier dezelfde opmerking, gezien de respectievelijk korte duur van verblijf in België is het niet aannemelijk dat betrokkene geen familiale, culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had hij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen.”

De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in om het motief dat zij geen concrete bewijzen geeft waarvoor het voor haar volstrekt onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst, te weerleggen of te ontcrachten. Evenmin toont zij aan dat dit motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Waar de verzoekende partij stelt dat een terugkeer naar Afghanistan uiteraard niet tot de mogelijkheden behoort en dat zij door een dergelijke beslissing in de illegaliteit wordt gedwongen, herhaalt de Raad vooreerst dat de verzoekende partij geen concrete bewijzen geeft waarvoor het voor haar volstrekt onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Verder gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt toegelicht dat indien zij op basis van de actuele situatie in Afghanistan meent bescherming te krijgen, het haar vrijstaat om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Door louter te beweren dat dit een ongepaste, cynische houding is, toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Gelet op voornoemde motieven toont zij ook niet aan dat zij in de illegaliteit wordt gedwongen. Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het van onzorgvuldig en onredelijk bestuur getuigt om haar verblijfsrecht op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet te beëindigen omdat zij niet of niet meer een werkelijk gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd, onderhoudt.

3.19. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij niet met alle elementen van het administratief dossier rekening heeft gehouden in het kader van het werkelijk gezinsleven en bij haar beoordeling of de loonbrieven al dan niet in aanmerking genomen dienen te worden, minstens toont zij niet aan met welke elementen die betrekking hebben op haar werkelijk gezinsleven of omtrent haar loonbrief, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet aantoont dat de genomen maatregel in verhouding is met het nagestreefde wettige doel, met name het waarborgen van het economische welzijn van het land, maar toont niet aan waaruit blijkt dat het nagestreefde wettige doel van de bestreden beslissing het waarborgen van het economische welzijn van het land is, nog minder dat de verwerende partij gehouden was om aan te tonen dat de bestreden beslissing in verhouding is met voornoemd doel.

3.20. Een schending van artikel 11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.21. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER